

* 1993 йил - Хожа Аҳмад Яссавий йили

ҲАЗРАТ ХОТИРАСИНИ ЁД ЭТИБ

ТУРБАТ қишлоғи қадимдан Туркистон ўлкасининг табаррук қадимжойларидан, сўлим гуна...

либ ўлди. Ирилганлар қарнай-сурнай садолари остида ўзбек-ностлик ва чимкентлик шоирлар...

қирраси ҳақида сўзлаб, ўзининг янги шеърларидан ўқиди. Турбатлик хонанда Баҳодир Муродов...

балки бутун мусулмон оламнинг ҳазратларидан бири эканини эътироф этди.

Баҳром СОБИТОВ.

* Хорижда ҚАРОВСИЗ ОБИДАЛАР

АФҒОНИСТОНДА ўн йилдан ортқ давом этган уруш мамлакатининг меъморилик...

Афғонистоннинг янги ҳудудати бўлган тарихий обидаларини таъмир қилишга инқозат берган.

Уста Вокля 12 йилдан бери меъморчилик билан шуғулланади. У оилавий анъаналарини давом эттириш учун ўз хунарини икки ўғлига ўргатаётган.

Афғонистонда ҳам меъморлар ва усталар сулоласи бўлган алобта. Уларнинг хунари маънавийлик наслдан наслга ўтиб келган.

* Бу - қизиқ

ТОВУШНИ ТАНИЙДИ

ИЛМ оламидаги қизиқарли хабарларга қўра махус эсанган компьютерлардан баъзилари товушнинг табири экани...

Миссури штатининг Сан Луис шаҳридаги Вашингтон университетига шундай лойиҳа устаси иш олиб бориб...

Компьютер айланди деген бердидан профессор С. Кванкининг айтишича, турли тилларнинг тусунадаги компьютер хусусан...

Баъзилар димогдорлик паровоздан ерни ҳам қўрмай, меҳрибонлар қадрини унутиб қўядилар.

(«Садо», «Америка овози» радиостанциялари асосида).

ИЛМИЙ

ТўПЛАМЛАР

ЎРТА Осий ўрмони ўзига хос муҳим экологик аҳамият касб этмоқда. Шу сабабли ҳам ушбу мавзу Ушмакнинг олимпикларида бирга айланган.

Ўзбекистон ўрмон ҳужаймасини илмий тадқиқот институтидан ушбу мавзу атрофида ўрганилмоқда.

Тадқиқот ўқиғида ўрмончиликнинг ҳали ҳам эҳтирош қатор муаммолари устидан тадқиқот иш олиб бориши режалари тузилди.

Алишер АЗИМОВ.

ИНСОН умрига, унинг тақдирига назар солиб, ҳикм чинириш ниҳоятда мушкул. Сабоби, ҳар бир одам...

«Сенинг севинг», «Кавказ деган» сингари ажойиб шеърли китобларнинг ёзган нақирон Шўҳрат бутун оқ...

Шўҳрат ака ҳордиқ чинараётган эканлар. — Ҳозир қақираман, — деди Турсуной ая, — сиз ўтириб, баҳузур чой хўшлаб туринг.

— Аяжон, келинг, домла, биров дам олақосинлар, иқовимиз суҳбат қурақолмайлик, — дедим.

— Нимани гапираман, — Турсуной ая изига қайтиб ўриндиққа оҳиста чўқди, — бир хил аёлларга ўхшаб суъамолгина бўлмасам.

— Гаплансан гап кўп, — дедим, — масалан, домла билан илк учрашуvingиз...

— Э, қўйинг, ёшим бир жойга борганда муҳаббатдан сўзлаш ҳикоятлик иш. Муҳаббат ўз жойида — юракда тура турсин.

— Ҳеч бўлмаса қачон турмуш қургансиз, шунга айтиш мумкин?

— Уруждан кейин, 1946 йилда турмуш қургансиз. Ниҳоятини жуда ҳам улкан, бахтиёр эдик. Шўҳрат аканинг урушда қурганларини айтиб бериб, кўзларидан ёш оқиб кетган. Оруларинингизни чекки йўқ эди.

— Мусибатлар дейсизми? — Ҳа, мусибатлар. Қўлимда Физратим олти ойлик бола қолган эди. Шўҳрат аканинг 1950 йилда қамалди. То 1955 йилгача, оозод бўлувларича, қўраимни қўраганман, уяқон...

— Эшик очилди, Шўҳрат ака қўриқидан. Чеҳралари ҳорин, лекин тетик туюлди менга. Омоллашиб ўтирдилар.

— Кенжон билан суҳбатлашсанми? — Ҳа, энди, сиз айтмайдиган гапларни сўраб олайман. Домла хил жилмайди.

— Мен айтмаган гап ҳам бор эканми? — Ҳа, бор экан. Қолганини ўзингиз айтинг, — деди Турсуной ая чой қўйиб узатар экан.

Шўҳрат ака менга узоқ қарадилар. Қўзларидан қандайдир норизолик аломатлари борилигини пайқадим. Бу нимадан экан? Нега?

— Ҳа, бор экан. Қолганини ўзингиз айтинг, — деди Турсуной ая чой қўйиб узатар экан.

— Шўҳрат ака, ҳаётингизда энг эсда қоларлик воқеани эслай olasизми? — Ҳа, — Шўҳрат ака бош иради, — шу кейинингга уйланган куним энг эсда қолган куним.

— Гапнинг бор бўлсин, — Турсуной ая кўди, — бошда эсимизда қолгани йўқми?

Шўҳрат ака бош чайқади. — Агар шу аёл бўлмаганда, унинг меҳрибон кўзлари бўлмаганда билмадим, нима бўларди.

— Ҳа, ўзингиз, бунақа гапларни, — дедим, — ҳали қанча чала асарларингиз бор. Уларни тутатишингиз керак.

— Шўҳрат ака, ижод қалай бўлпти? — оҳиста сўрайман.

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

* Ёзувчи Шўҳрат хонадонида ИНСОН БОШИ — СОЙНИНГ ТОШИ

— Булар ахир гўданнинг қўзларидан келадиган иш эмас. «Ҳаётингизда», «Ички нурлар», «Халқ тўки узоқ»...

Шўҳрат ака қулиб юборди. Унинг кўзлари ўн бир йил аввал бўлгани каби шод ва бахтиёр эди.

Шўҳрат ака икки қатор шеърларнинг давом эттирганини учун мендан ранжамасалар керак. Аслида батафсил бир савол-жавоб қилиш мақсадида долнингиз фаёли хонадонига борган эдик.

Шўҳрат ака, ҳаётингизда энг эсда қоларлик воқеани эслай olasизми? — Ҳа, — Шўҳрат ака бош иради, — шу кейинингга уйланган куним энг эсда қолган куним.

— Гапнинг бор бўлсин, — Турсуной ая кўди, — бошда эсимизда қолгани йўқми?

— Шўҳрат ака, ижод қалай бўлпти? — оҳиста сўрайман.

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

Шўҳрат ака бош чайқади. — Агар шу аёл бўлмаганда, унинг меҳрибон кўзлари бўлмаганда билмадим, нима бўларди.

— Ҳа, ўзингиз, бунақа гапларни, — дедим, — ҳали қанча чала асарларингиз бор. Уларни тутатишингиз керак.

— Шўҳрат ака, ижод қалай бўлпти? — оҳиста сўрайман.

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Шўҳрат ака, ижод қалай бўлпти? — оҳиста сўрайман.

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Гаплансан гап кўп, — дедим, — масалан, домла билан илк учрашуvingиз...

— Э, қўйинг, ёшим бир жойга борганда муҳаббатдан сўзлаш ҳикоятлик иш. Муҳаббат ўз жойида — юракда тура турсин.

— Ҳеч бўлмаса қачон турмуш қургансиз, шунга айтиш мумкин?

— Уруждан кейин, 1946 йилда турмуш қургансиз. Ниҳоятини жуда ҳам улкан, бахтиёр эдик. Шўҳрат аканинг урушда қурганларини айтиб бериб, кўзларидан ёш оқиб кетган. Оруларинингизни чекки йўқ эди.

— Мусибатлар дейсизми? — Ҳа, мусибатлар. Қўлимда Физратим олти ойлик бола қолган эди. Шўҳрат аканинг 1950 йилда қамалди. То 1955 йилгача, оозод бўлувларича, қўраимни қўраганман, уяқон...

— Эшик очилди, Шўҳрат ака қўриқидан. Чеҳралари ҳорин, лекин тетик туюлди менга. Омоллашиб ўтирдилар.

— Кенжон билан суҳбатлашсанми? — Ҳа, энди, сиз айтмайдиган гапларни сўраб олайман. Домла хил жилмайди.

— Мен айтмаган гап ҳам бор эканми? — Ҳа, бор экан. Қолганини ўзингиз айтинг, — деди Турсуной ая чой қўйиб узатар экан.

Шўҳрат ака менга узоқ қарадилар. Қўзларидан қандайдир норизолик аломатлари борилигини пайқадим. Бу нимадан экан? Нега?

— Ҳа, бор экан. Қолганини ўзингиз айтинг, — деди Турсуной ая чой қўйиб узатар экан.

— Шўҳрат ака, ҳаётингизда энг эсда қоларлик воқеани эслай olasизми? — Ҳа, — Шўҳрат ака бош иради, — шу кейинингга уйланган куним энг эсда қолган куним.

— Гапнинг бор бўлсин, — Турсуной ая кўди, — бошда эсимизда қолгани йўқми?

— Шўҳрат ака, ижод қалай бўлпти? — оҳиста сўрайман.

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Шўҳрат ака, ижод қалай бўлпти? — оҳиста сўрайман.

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

— Ижод йўқ, тамом, — деди Шўҳрат ака ҳўрсиниб, — чамаси ўзим ҳам...

ДУНЕГА янги келган инсон зурриятини чинириб йилга бошлади. Фарштадек пок бу гўданнинг фисони этси осмонни тугди. Шунда кўк қарыидан: — Эй, Бадад мўмини, нега бунча фисон нега булча ҳасрат!

— Эригани ҳаётингизни қўриқиб, унинг моҳиятига етмоқ истайман. Инсон бўлиб яралиқ эканман инсон маъносини тушунгим бор. — деди одамзодга хос дилхоҳлик билан.

— Майли, шунга тиласанг тилангизга, эриш, БАХТИ бул. Сенинг фикринингиз банд этган гўшда БАХТ энг ардоқли неъмат ҳисобланади. — деди само гўмбурлаб.

Хурликни қўйиб, одамзодликни тиллаб олган Бахтиёр яша бодлади. У умининг дастлабки кунларидеъ борлиқнинг бошқа жойида учрамас Ернинг икки муҳим шартин — қорин ҳамда усту боқ қайғусига йўлиқди.

Бахтиёр ердани инсон мавжудлигига, яшашни маъноли шун икки қайғудан иборат деб ўйлади. Аммо қўп ўтмай бу фикри но тўғри эканлигини тушунди. Ёғлик ва либос одамзод ҳаётининг сўнгги дамларига ақрама қайғуси бўлса-да инсон ашаш моҳияти фақат емоқ-иҷмоқ ва кийиниқдан иборат эмаслигини англади.

Бахтиёр ер қўйган моддий талабдан бўлак инсоннинг ўзидеъ фақат инсон қалбидеъ мавжуд бўлган, на кўриб, на ушлаб бўлмайдиган махвум ҳиссиётлар қилишни жўшқин яшава

бажбур қилишни тушунди. Ва қалб кўчасига кирди. У ўзидеъ атрофидеъ қишиқларга ўзаро ҳўрма тўқсини севди. Бахтиёр атрофидеъга яхши мурув-ва ба савоатлар кўрсатиб, улар муҳаббатига сазовор бўлди. Лекин кейинчалик бу ҳам Ернинг алдамчи ўйини эканлигини англади.

У истаётган нарса аслида кишилар меҳрига сазовор бўлиш эмас, балки айнан шу кишилардан устуниқини кўрсатиши кераклигини ҳис этди, у билган барча кишилар ҳам шу сезги таъсирда эдилар. Бахтиёр атрофидеъларнинг бир-бирига бойлиқлари билан маънафини, афзаллиқларини намойиш қилаётганлиқларини кўрди.

Толе ёр эмасми, тез орада бойиб зару заробларга қўмилди. Илгарилари пинсад қилмайдиганлар энди унга ҳавас ва ҳасад қўзи билан боқилди. Аммо бу ҳам ўқинич ҳол эканлиқини, одамзод қўчмийига эришига иштиёқини, бу йўлда ҳатто қонидан ҳам кечиниқини кўрди ва ўзидеъ шундай тўғрини ҳис этди.

Бахтиёр учун ҳаёл қилиниқини ўзи нифод эди. У чексиз қўчмийига эриши. Унинг салтанати чеки-чегара билмас, сув остидаги жонзотлардан тортиб қўшлатоҳлардаги инс-якилиқларга унинг иктирида эди. Ёғинига «йўғонлиқдан» болта ўтмас, киёр билан қараганда минг йиллик чинорини қўриданган бойлар унинг осмон билан баробар саровида ҳилло бўлиб турсалар, яна шўчаси ташқарида унинг ҳўзурига бир кириш учун йиллаб остонасини ўшиб ўтиришар эди.

Бахтиёр ерининг эришига қарамасдан олиму мутафаккирлар билан ҳисоблаш таъғанини кўриб, илму толибликни мақсад қилиб қўйди. У тез фўрсатда ҳам самовий, ҳам ялоҳий билимларини тўла эгаллаб қамолот чўққисига қичди. Ва шунданга ўз ҳиссиётлари оқимида ердани одамзод яшашнинг моҳиятини англаб ололмаглигини тушунди. У энди истак ва майллардан бутунлай ҳоли бўлиб, одамзодни яшашга ундовчи, уни қийин машаққатларга солувчи маънабни аниқ кўрди.

Бу Нафс ва Киёр эди. Бахтиёр инсониятни фаноликка қайқирди. Аммо инсон мийясига ўрнашиб олган Шайтон одамзодни ўз тўғу ва эҳтирсиларидан усту бўлишига йўл қўймасди. Бахтиёр дорифанодан доғу-бақога узлат қилгандан кейингина ҳалқ авлиё деб унинг изларини қўзларига тўғи қилишди.

Мўҳаммад МИРЗО.

* ҚатралаР

УРИНСИЗ ЭЪТИРОЗ — НЕГА бўйимдан қирқиб, юқориллаб ўсишимга йўл бермайсиз! Қанча бўйдор бўлсам ҳосилим шўча кўп бўлади-ку!

— У ёқ — буйёқ қарамли фақат ўрлиб ўсаверсанг умрингиз экан. Ҳосилингдан мазе қочаверади. Бемаза мевани қимга керак!

ҚАДРЛАШ УРИНИГА — ЮЗИНГ ифлос-ей. Сен билан юрган уялам, — қалишни мақсара қилиб мақси.

Сенга меҳрибонлик қилиб, шу ҳолга тушганимни нэхотки билмасанг! Миннатдор бўлиш ўрнига қамсатсанг! Тунов қияям ерни қўрмай, осмонга қараб нима-лариндир тўғилловдин. Индамондан — Келишнинг жаҳли қичди, — Қўйиндан туш. Узинг бир юриб кўр-чи. Зора қадрига етсанг.

Мақси аввалига пинағини бузмай қай турди. Қараса келиш ўз сўздан жиймай-дин. Ноллоқ ерга түшди. Яриқилган юзи лой, ифлосга белениб, қалишнинг олдида мулзам бўлди.

Баъзилар димогдорлик паровоздан ерни ҳам қўрмай, меҳрибонлар қадрини унутиб қўядилар.

ТАЪЗИМ — БАРОДОШИГА бали, — дейман тошдек заранг ерни ёриб чиққан ниқолта иқлосим ошиб, — Бур дўнини қўригуга қанча азобга дош берган бу паллаван. Сомон илган ранги ҳам гўвоҳлик бериб турибди бунга.

Шу бахона бўлди-ю, атабин юмшоқ ерга экан уруғининг ҳануз уяиб қилимағидан қабалан; сара эдику. Миёк этимай ўтаверса! Ен ер ёлмонини!

Деҳшон оёмининг: «Уруғ ерда қолмайд, ерининг шаънига фақат яхши сўз юйиқ, деганини эслаб ерни чўқилдир. Уруғнинг маъанини кўрт сўриб кетган экан. Шошиб қилган таънам учун узр, дея ерге бош этган.

ҒАНИ АБДУЛЛАЕВ.

ФАНО ВА БАҚО

(Ҳаёлий ҳикоя)

Хурликни қўйиб, одамзодликни тиллаб олган Бахтиёр яша бодлади. У умининг дастлабки кунларидеъ борлиқнинг бошқа жойида учрамас Ернинг икки муҳим шартин — қорин ҳамда усту боқ қайғусига йўлиқди.

ҚУШ УЙҚУСИ

СУВЧИ чимни қўй тилидек тилиқлаб эгзатлар бошига қипа-қипа босади. Уқ-ариқдан қелатган сувни эгзатларга тақсимлайди.

— Бир мейёрда мийдираб турса ниқол ҳам тинч, сувчим тинч, — дейди у кетмонига суяниб, эгзатларга кўз югуртираркан.

Тандирдек қизиб бошлаган ер, дим ҳово нафасини бўйиб, танини қизитди. Пайкал бинағидеъ то: «Соямда пича ором ола дея бағрига чорлейди уни.

«Сув — шўҳ, ўйинқорқоқ боле. Эгзатнинг бирор жойини буйиб ўйнамадикан!» — Тол тағига йнбошлаган сувчи хавл билан уяқу аралаш яна беовезе. Гоҳида эса уяқу си жонсарак қўшдек жонсаракларга чамб-қўшиб турди.

Толга қўнган савроқи қўлининг овозидан шошиб ўяғонган сувчи пайкалга югурди. Бир эгзат бошидаги чимининг тағидан тупроқни ўйраган сув тўрт эгзатнинг сувини ўзига қўшиб сойга шалдирди оқарди. Сел кекича борми юлиқининг ҳам, тракторчининг ҳам шу эгзатлардаги ниқолларга кетган меҳнати бекор; юртнинг ризқи сойга оқади.

— Гафлат уяқусига барҳам берганим бўлсин, — деди у сувни қиллолаб. Юрак олдириб қўйган сувчи шундан буён суварига хушёр. Салқинлаганда қўзларига қелган уяқу қиприқларига жонсарак қўшдек уяқу-қўнаркан. Эгзатларга пайванд меҳри эса гафлат уяқуга йўл бермас экан.

ИЧКИ ЕВ

— ҚАТТИҚ шамолдан қўчийсанми! — дея дерехдан сўрашди. — Йўқ, — деди у, — Мабоодо синсам кўккари кетаман.

— Гармсидан-чи! — Йўқ.

— Ҳеч нарседан қўрқмайман, дегинди! — Ундаймас. Ичмага қарашиб, ҳеч қилма қўриғини яимирсиётган, қўрдан қўрқаман, — дея надомат билан сийқинди дерек.

Тўлиқ ҲУЛОМХУҲАЕВ.

* Назм чечаклари

БАҲОР Қирғоқни паналаб нариги бетде — «Биров» бор ўйламанг, эваздир ёлғиз.

Маст тўядек қўпик сочиб ҳар томон, Сувар пишиқарди, тизгиниқи бедо. Қирғоққа тўш урар, жишиб, ҳансираб, Гўёки бузоққоқ этпаден гарос.

Кайиона, келилар қозон бошида, Олов қаршилади, қайнар сулмақ. Қилар бўсақидан титраб чанқовуз, Ингитлар бу бахта етолмай ҳаяқ.

Алёрлар аяқ олар, гурунглар серфай, Бўлбул газалар маҳбубга сийло. Ҳислар тўғилди бир соқриқидан, Севинч тўлпорларни тўққазмас қилос.

Сом

